

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ, Α. Β. Υ. ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΡΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
16-8-85
36000

ης περιωπής. Ἀ-
 ρα καὶ ἐπροστάτε-
 οὺς, ὅπως εἶχε βο-
 ῦς τυχεράτους καὶ

—Τὰ προηγούμενα

Ο Σταύρος ο 'Αρμιούρης, ήτανε ένα ξεχωριστό και πεντακάθαρο παιδί, άρμυρόν στους τέσσερις άνεμους, καθώς λέγανε στο νησί του. Κοντά στον ναυπηγόναφ της 'Αρ-Νικόλα, δούλευε ελπίστα για ένα κομμάτι ξερό ψωμί. Μά η φυγή του ναυπηγούσε μεγάλα πετάγματα, θάλασσες μακρινές, ταξίδια σε αποικισμένα πέλαγα, λεύτερο άγροα. Στην έκκληση, στις όσες της σκολής του, μοναχική την αταξοσύνη ήτανε να στείλει διαπιστώσεις και να κατατάσσεται σε στρατιώτα άρμευόμενα των ναυπηγών στον ποταμό της άγης. Κάτω—και το μυαλό του άλαργνα ταξίδευε... "Ω, που μιά μέρα, άπεραστεί το μεγάλο όνειρο: πέφτει στη θάλασσα και να προαλείσει την ποσειδήνός σου, έπειτα, να περνούσε. 'Ο διαδίδας των άνατολών και τον τραβάνε στην κοιμήντα. 'Ο καπετάνιος του καραβιού, ο Κωνσταντής ο Μπαλαουρόδης, ένας σπουδαίος θαλασσοπόρος, θέλει να τον άπομύσει στην έρη, και ο Σταύρος πέφτει στο γόνιμα του και βρεθεί να τον κρατήσει στη δουλειά του. 'Ο καπετάνιος σ' άρμευει και τον κρατάει. Τό γα-ράκι άρμευει άμύμονο, μιά την τρίτη μέρα άγαντεύουν μακρύνά ένα πανί, και φαίνεται έσοπο. Είναι κοινά, και μιά άγρια μοναχική άρχίζει σε λίγο, όταν ο άγαντες έλγουν. Βιάζεται ο καπετάνιος, μιά και ναυπηγός, πώς δεν είνε εύκολο να καταβεί τον ρωμύ. 'Αρχίζει τότε πάνω στον 'Αχιλλέως το ξεκαθάρισμα από σκοτεινιές και τα συντήματα του πολεμίου.

—Η συνέχεια

"Έπειτα από δύο μερώνυχτα πιάσανε στο λιμάνι της Κατά-νης. Δώσανε ραμπότο στον όφειτο-όλο πώς γυμνασθήκανε στα άνω-κάτω νερά με κουρασμένο κα-ραβί της 'Αρσιπας και ο καπετάνιος παρουσιάσε τα χαρτιά του. "Όλα έβρεθήκανε εν τάξει. Πραγματάρανε από το λιμάνι της Κατάνης και πιάσανε έπει-τα στη Μορσίλια. Έκει πούλησανε το σκάφος και πήρανε ένα ταξιδιό-ταξάρι. Ένας σουβέλι, άσπιμο, που με ζο-ρό το σηκώνανε δυο γεροί ναύ-τες.

"Από 'κει ο καπετάνιος στάθι-κε τυχερός. Έκανε άλλο ναύλο για το Λιόβριο. Τό ταξίδι του 'Αχιλλέως κρέ-τηκε άπάνω από έξι μήνες.

Ναύλωσε για την Μαγύρκα, έπειτα ξαναναύλωσε για την Ή-νους, κι από τη τελευταία αυτή

σκάλα έμειψε για το Λεβάντε και για το νησί του. Σ' όλο αυτό τον καιρό ο μι-κρός ο Σταύρος έδειξε τι θα γε-νότανε άμα βοηθάγε η τύχη να γλυτώσει από το Χάρο ή από κα-νένα κακό τσάκισμα.

Δεν άνοδείχτηκε μονάχα άφο-δος στο κάθε κίνητο, αλλά και δουλευτής ακούραστος. Τα λόγια του καπετάνιου που είχε ακούσει στη πρώτη κουβέν-τα που πάτησε στον 'Αχιλλέως, είχανε χαραχτεί άλυσίμωχα μέ-σα στη ψυχή του.

"Όποιος δεν κινυνέψει, όποι-ος δεν κουρασθεί και δε παίζει τη ζωή του, ούτε μπροστά πάει, ούτε άπάνω."

Και ο Σταύρος αυτό ήθελε και αυτό ποθούσε, να τραβήξει μπρο-στά, να πάει άπάνω.

Στά έστιασε και στα πανιά εί-χε δείξει πρώτος. Γάντζωνε και σαλταρίζε ίσαμε το πόμολο με μιά γρηγοράδα άφάνταστη. Είχε νιώσει καλά και είχε μπει τους άγέρηδες, τους γε-ρούς και τους μέντζους, γιατί δε ντεπρότανε να ρωτή άπίμονα ότι δεν ήξερε και ότι δεν είχε γωνί-σει καλά, και οι ναυτες και οι κάποι που θυμώσανε και τον μα-λώνανε ή τον κοροϊδεύανε, έπει-τα συμπονέσανε το παιδί και ο καθένας, ποιος λίγο, ποιος πολύ, είχε γίνει δασκάλος του.

"Εκτός απ' αυτό ο μικρός ο Σταύρος με την ίδια έπιμονή γυρνε να μάθει τουφέκι και κα-νόνι.

Στο κανόνι τον κάνανε βοηθη-τικό, αλλά στο τουφέκι το γε-ρίο του δε δούσανε ακόμα γε-ρά, καθώς δε θατόγαγε και τα θα-ραίρια σπαθιά που μεταχειρι-ζόντουσαν οι μαρινέροι την έπο-χή εκείνη.

Σε όλες τις πιάτσες που άρρι-θάρανε και πραγματοποιήσε, πού φορτώνανε και ξεφορτώνανε, ο μικρός ο Σταύρος δούλεψε παρά-πανω από ό,τι τον διάταζαν.

"Εβούλε με κέφι, έβγαλε ά-γάπη στη δουλειά και κυριασμέ-νος και άπαυσιμώνας έπειτα α-πολάμβανε το ψωμί και το προ-σφαγιό σαν θείο δωρο έρεμένο με τον ιδρώτα της δουλειάς.

Ο καπετάν Μπαλαουρόδης δεν το συμπονέσε μονάχα, αλλά το έμεινε και το ψυγόνεσε, και τόδεξε στη μορσία που κάνανε με την τσούρμα στα τάλλα-ρα πούγαγε πίσω από τη σκληρή δουλειά τους.

Είπε στη τσούρμα πως ήτανε δίκην να κόβουνε ένα ανάλογο

μερίδιο και στο μικρό το Σταύ-ρο. Κανείς δεν άντιμύλησε.

"Έτσι ο καπετάνιος τοβούγα-λε μερίδιο πέντε όλόκληρα τάλ-λαρα.

Πέντε δίστιλα σπανιόλικα γον-τρά και μεγάλα τάλλα-ρα που λαμποκοπάνε..."

Ο Σταύρος ποτέ δεν είχε δικό του ούτε ένα γρόσι, άκουγε τάλ-λαρα και κάπου-κάπου έβλεπε κανένα στα χέρια του καπετά-νιου, τα κτύπαε λοξά και πεσε του δεν είχε φαντασθεί πως τόσο γρήγορα θα έβρισκτανε κι α-υτό που του 'ένα, αλλά με πολλά τάλλα-ρα στη τσέπη.

Γι' αυτό άμα ο καπετάν Κων-σταντής ο Μπαλαουρόδης τον φώ-ναξε και του είπε μπροστά σ' έ-λα τα παλληκάρια πως τον έ-γραψε στη τσούρμα και του κα-νόνισε για τη δουλειά του όλη πέντε τάλλα-ρα, ο 'Αρμιούρης έ-γινε κατακόκκινος και η καρδιά του σφοδρόχτυπε.

Με όλη όμως τη λαχτάρα και τη σαστισμάρα του τους είπε έβα-ρνα λόγια που τους κατασπυγι-νιζε.

"Τι να τα κάνω γ'ότι τα τάλ-λαρα, μεγάλα καπετάνε... Τα τάλλα-ρα είνε για τα παλληκά-ρια που τα περιμένουνε στο νησί μ'άναντες και πατεράδες, γέρο και άνημπορο, για γονάτικα και πα-τρίδα. Για δούλους είνε τα τάλα-ρα. Έγώ δεν έχω γονιόνα, ούτε αδέρφια, ούτε συγγένδια, για δούτο θάκατα τάλλα-ρα, καπε-τάνιο, και κανένα ό,τι σ' άρέσει. Έγώ στο καράβι σου τον 'Αχιλ-λέως θέλω να ζήσω, σμά σου, καπετάνιε, και στο λιμάνι και στη δουλειά σου, που μπορο-σε στο όρντινέο του να πείη σου-μπίτος στη φωτιά."

Γατιά σου, θρέ 'Αρμιούρη.

"Έσύ, μωρέ παιδί μου, τοπτε άξανα ο καπετάν Κωνσταντής ο Μπαλαουρόδης, άφρόνομα πηδή-ζες στο καράβι, αλλά μω φαίνε-ται πως μεγαλώνοντας θα γίνης έλπίος."

Και δε γελάστηκε ο καπετάν Κωνσταντής.

"Από άφρόνομα και σαφίρι-δι και μελανόμοι το έρμη και πεν-τάρφανο παιδί, το άφημένο στοβς τέσσερις άνεμους, έβγαλε πιά-δα έθναμα έλπίος. Και άληθινά, τέτοιος γίνθηκε."

Η κουβέντα και τα λόγια του καπετάνιου που τις πρόσεξε πο-λύ και είχε την δύναμη να τις ξε-διαλύει, γινόντουσαν για το Σταύρο σωστό εναγγέλιο.

Ποτέ του δεν ένοιαζε την τεμ-πελιά.

Ποτέ του δε φοβήθηκε τη δου-λειά.

Άπάνω σ' αυτό το εύαγγελιο στάθηκε ακλόνητος και στη στερ-γιά και στη θάλασσα και στις κάλμες και στις φορτύνες και στους πολέμους και στις ναυμα-χίες.

"Άμα ο 'Αχιλλέως γύρισε στο νησί ο Κωνσταντής Μπαλαουρόδης πήρε το Σταύρο ψυχοπαίδι."

"Από τα πέντε τάλλα-ρα που ή-τανε στο μερίδιο του τώντισε το παιδί και το παπουτώσε. "Έδω-κε ένα τάλλα-ρο και στο παπά Νικόλα, και το υπόσχεθηκε κι άλλο ένα για... να μείνι το μικρό Σταύρο την άμα θήτα και τη λιγιστή άριβιμική για να μ'πορή να κόνη πρόσθοι, ά-φορσει, να μετράη τα τάλλα-ρα και να μ'πορή να τα λογαριάζη σε γρόσια."

Σε τρεις-τέσσερις μήνες ο Σταύρος έγινε ξεστέρνι και στην

άμα θήτα και στα νούμερα και ο καπετάν Κωνσταντής, που τον είχε στον 'Αχιλλέως, πιστικό σαν καρσέδσκυλο, τον κρυφκα-μόρωνε.

"Έπειτα από κάμποσους μήνες ο καπετάν Κωνσταντής ο Μπαλα-ουρόδης τσουμάρισε πάλι κι έ-κανε πανιά για τα στενά της Πό-λης."

"Από 'κει θα άνοιγότανε στη Μαύρη Θάλασσα για το μεγάλο ρούσσικο λιμάνι, το έακουσμένο σ' όλο τον κόσμο, το λιμάνι της 'Οντέας."

"Έκει θάκανε στάσια. Θα πρα-τινέριζε για τις σκάλες του πο-νέγτε που το στόρι μισογπολιέ-τανε. Θα ξαναγύριζε πάλι με τη βοήθεια του Θεού και του 'Αν-Νικόλα στο νησί φορτωμένο τάλλα-ρα."

Αυτό το ταξίδι θα δούσανε μήνες και μήνες.

"Ήτανε και ζερικό και έπικυ-δυνο για τους άγέρηδες, τις φορτύνες και τους κουρά-ρους."

Για δούτο ο καπετάν Κωνσταντής διάλεξε τη τσούρμα του έναν έναν, παλληκάρια γερά και ψη-μένα στην άρμη της θάλασσας και δοκιμασμένα στα μπαρούτια και στα κανόνια.

Τίποτε άλλο καλύτερο δε πο-θούσε από το ταξίδι αυτό η ψυ-χή του Σταύρου του 'Αρμιούρη.

Η γαριά του ήταν άνέκταστη και την ημέρα που τέλεσε το τσουμάρισμα ο Σταύρος ρίχτη-κε μπροστά στον καπετάν Κω-σταντή, του άγκάλιασε τα πόδια και του φίλησε τα γονάτια.

Τέτοια πίστη, άγάπη και πε-πιδίση είχε στην ψυχή του για τον άνομιέτο θάλασσο, που μπορο-σε στο όρντινέο του να πείη σου-μπίτος στη φωτιά. ***

Περάσανε πέντε χρόνια.

Ο Σταύρος είχε γίνει παλλη-κάρι.

Ήτανε δεκάξη-δέκα έφτα γρο-νών και έδειχνε άπάνω από είκο-σιόχρονο παιδί.

"Εκείνο το χρόνο γυρίζανε με τον 'Αχιλλέως από τη Λιθώνα. Τό ταξίδι είχε πάει περιόφημο. Τό καράβι γυρίζει φορτωμένο τάλλα-ρα."

Με ο Σατανάς είχε ζηλεύει τη τύχη της τσούρμας του κα-πετάν Κωνσταντή και έριξε, π' ά-νάθεμα τον, άπάνω στη ρότα του 'Αχιλλέως, δυο κουρασάρια.

Τόνα ήτανε μισορίτινκο και τ' άλλο τουνεζιάνικο.

Δυο μερώνυχτα κράτησε ο πό-λεμος.

Πόλεμος φοβερός και σκληρό-τατος.

Ο καπετάν Κωνσταντής και ό-λη του η τσούρμα όρκίστηκε να σκοτωθούν ως τον τελευταίο, κι ο τελευταίος να πιστολογή τη μαρτυροσύνη για να σκοπύει στον άγέρα τον 'Αχιλλέως μαζί με όσα μπορούσε τέρατα απ' αυ-τούς τους κουράσους.

Ο κάθε Ρωμής είχε γίνει σω στο θηρίο.

"Έπειτα από τσούρους μήνες θα-λασσοδέρμα και άφάνταστο κό-πο και ιδρώτα να τους πάρουν το θησαυρό τους, οι 'Αγιορίνοι κουράσσοι και να τους άλασο-δέσουνε σκλάβους στ' άμπάρια, χιλιάς φορές προτιμότερος ο θά-νατος."

Ο Σταύρος ο 'Αρμιούρης στο ίδιο έκευνο ταξίδι, δε δούσανε μονάχα τα τεφτέρια του καπετά-νιου, αλλά ήτανε και κάποι στα λιανά τουφέκια, δηλαδή στα παλ-ληκάρια που πολεμούσανε άπά-νω στα καράβια με τα τρομπέ-νια, τα πιστόλια, τα σπαθιά και τα τεκούρια, αν συνέβαινε να πατήσουνε οι έγθροι το καράβι και να σαλταρούνε στη κοι-βέρτα.

Ο 'Αχιλλέως, τά έρθηκε σκούρα, πολύ σκούρα.

Είχε να παλαίψη με δυο κα-ραβία.

Τόνα ήτανε μισορίτινκο 'επολά-κας με όγχι κανόνια, καθώς είχε κι ο 'Αχιλλέως, το άλλο ήτανε τουνεζιάνικο 'εμπρικαντίνο' με δέκα κανόνια.

"Αν θάκανε και τα δύο τον 'Α-χιλλέως στη μέση, οι Ρωμιοί ή-τανε χαμένοι."

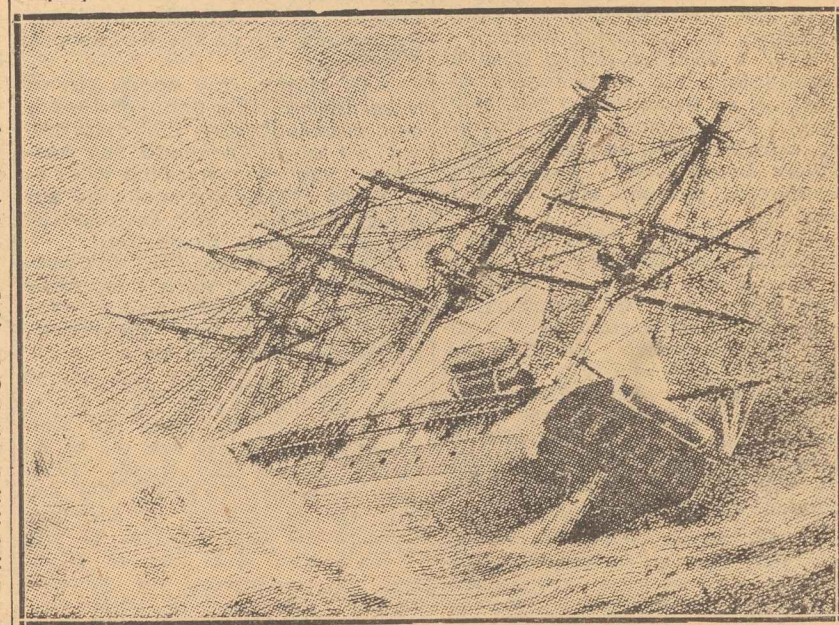
"Έπρεπε για να καταφέρουν να γλυτώσουν να τους παίρνουν διαρκώς τον άγέρα, να γλυτρά-νε πλάγι τους, να τους κανονί-τάρουν και να θολετζάρουν μακριά."

Αν καταδόνανε να τσακί-σουνε τη σπλόκα, πούτανε πιο χαμηλότερα από δούτους το 'εμπρικαντίνο' θα κίονε, αν έ-μος κομμάτι μπλόα από διαβό-λου τύχη τους τσάκιζε κανένα άρμυρο, θα πηγαίνανε χαμέ-νοι."

Μιά όλόκληρη 'μέρα γτυπιό-ντουσαν ως το ήλιοσάβιλα. Τα δυο κουρασάρια άγανίζόν-τουσαν να κλείσουνε το ρωμείο άναμεταξύ τους και ο 'Αχιλλέ-ας' κατόρθωνε και γλυτράγε με τον έφουε."

Η 'σπλόκα' τους άδειασε μιά μπαταρία και τους έκανε ζημιές στο πλώρο άρμυρο."

—Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 20 ΣΕΛΙΔΑ

Στη μανιασμένη προμυρύναν ή νάβα ξεημερώνεται με τσαναμένει ξέρτα

—Τὰ προηγούμενα

Ο κ. Χάμιλτον, που κατοικεί στη Ρωσία της 'Αφρικής, έχει ένα μεγά-λο κτήμα άπου σημειώθηκαν άπει-ρημμένες κλοπές προβάτων. Υποπτε-ται ότι ο διεφθνήτης του κτήματος Στάνευ είχε συγκεντρώσει με τους ληστές. Στέλνει λοιπόν το γιό του Τζάκ και το φίλο του Σάμι, για ν' άν-τιληφθούν άπο κοντά τι συμβαίνει. Οι δυο νέοι δεν πρόκειται ν' άποκαλύψουν την ταυτότητα τους, αλλά ένας ύπη-ρικής μαθαίνει τα μυαλά και είδο-ποιεί τον Στάνευ. Οι δυο νέοι ξαναγύ-νιζι το κτήμα του 'Αστέρως και μ'αί-ωνων μέσα σ' ένα μεγάλο δάσος το ό-ποιον πρέπει να διασχίσουν. Τό ταξί-δι τους αυτό είνε—πολύ περιτεισιδές και άπείλυν βότσα από πορεία πέντε ή-μερών, φθάνουν στο κτήμα. 'Ο Τζάκ και ο Σάμι προσημύοντανε ότι έπότη-ται τον ποιητή και προσπαθούν, χωριά, ν' άνακαλύψουν τα ίχνη των έλγουν. 'Απ' τώδε μέρος άιος ο Στάνευ κι ο συνένοχος, ο Ρόμπελ, που γνο-ρίζουν ποιο άκρόβας εις οι δυο νέοι, προσπαθούν να βρουν έκτακτα για τους έλγουν. 'Ο Ρόμπελ, όμως, είναι στον Τζάκ νά διαμείνη ένα πολύ άπί-θασο άλογο, τον 'Μάφιμα."

—Η συνέχεια

"Η άνακισή διήρκεσε κάπου μι-ση ώρα. Πολλοί πίστευαν πως το άλογο θα είχε ριζεί τον Τζάκ και θα είχε ξεφύγει στην καρδιά του δάσους στην πατρίδα του, που, έ-πι τέλους, είχε ξεκαθαρί. 'Αλλοι πάλι έσπασάνε ότι ο νέος που θα ήξευρε βέβαια πως του ήταν άδύνατο να πηδήσει κάτω από το άλογο μέσ' το τρελό του τρέξιμο, θα είχε άσπρη το ζώο να τον όδη-γή στην τύχη."

Κι έξανα ένα ψιθύρισμα θαυ-μασμού έφύγε απ' όλων τα στό-ματα. 'Ο Μπόμπι ξαναγύριζε! 'Ο Μπόμπι, το άτίθασο πλάσιμα, γύ-ριζε πίσω φρόνιμος-φρόνιμος, σαν κοινό άλογο, μ' ένα κανονικό τρέ-ξιμο. Τον έβλεπαν να έρχεται από μακριά, να πηδά τα έμποδια, να άπλώνει τα άουμα στην ποδιά σ' ένα ρυθμιμένο και κανονικό καλ-πασμό... με τον Τζάκ άκόμη στη ράχη του! 'Ο Τζάκ τώρα πιά είχε την φυσική στάσι επάνω στη σέλ-λα. Στα χέρια κρατούσε τα ήνια σαν τζόκευ καβάλα σε άλογο των ίπποδρομίων. 'Ο Τζάκ είχε διαμεί-σει τον Μπόμπι! 'Ατέλειωτες ζη-τωκραυγές γαιρύναν την επάνω-δα τους στο κτήμα, κι ο φίλος μας πηδούσε στο 'έξωρος χαμογέλα-τας. Στράφηκε προς τον Ρόμπελ και χαϊδεύοντας τάλογο με το γέ-ρι του λέει:

— Είγες δίκην, άφεντικό. Τό φαί μου ξανάφρε στο στόμα. Παρ' όλα αυτά όμως, όπως έλπετε, έφερα εις πέρας το έργον που μου είχατε άναθέσει."

—Ο Ρόμπελ ήταν καταφορκισμέ-νος. 'Η άπρσοδόκητη εξέλιξη της μηχανορραφίας του κατόστρεφε ό-λες του τις έλπίδες. Είχε υπολο-γίσει ότι ο Μπόμπι θα σκάκευε τον Τζάκ κι έτσι αυ-τός δεν θα ήταν πιά σε θέσι να έ-ξελέγχι τις κινήσεις τους. Στο μυαλό του μάλιστα είχε περάσει ή ιδέα πως μπορούσε και να σκο-τωτόναι το παλληκάρι. Μήπως ο Μπόμπι δεν είχε τσακίσει κάποι-ον άλλον νέον που θέλαμε να τον διαμύσει; 'Ο Ρόμπελ δεν μπορούσε να γονέψει την έπιτυχία του έλ-θρου του. Μά ποιά δύναμις λοιπόν αν προφύλαξε από τις κόπες και τις γιγές που είχε στήσει εδώ και δυο μήνες;

— "Έλλην είχε τρέξει κι' αυτή για να παρακολουθήσει το θέαμα. 'Ο Ρόμπελ την άρπαξε από το μπράτσο και την τινάζε με κακία. —Έμωρος, τις φωνάζε. Ξεκινώ πίσου απ' εδώ! Τό κοράκι έφώνησε από τον πόντο. 'Ο Τζάκ μ' ένα κτύπημα στον όμο του Ρόμπελ τον άνάγκασε να άσπρη τη κνήκη. —"Άφρέ το ήσυχο αυτό το παι-δί. Ντροπή σου να τό τυραννές! 'Ο Ρόμπελ έγινε κατάγλυφος. —Πώς; Πώς; άρρωθήθηκε. Με δι-απίστωσε έσύ, κόρη. Μωρέ από που μωρ το φέρνι τούτον διά! 'Ολοι γύρω είχαν μείνει άμύλη-τοι. "Όλα τά θέλμματα ήταν προ-

τιπάλους. 'Ο Ρόμπελ με δυσκο-λία άναγκάσθηκε. 'Ο Στάνευ τό-τε στράφηκε προς τον Τζάκ.

—Εμωρος, τού λέει. "Ελα μαζί μου. Έγώ να σου μιλήσω."

Μήπως μέσα στο γραφείο του αν προφύλαξε από τις κόπες και τις γιγές που είχε στήσει εδώ και δυο μήνες; — Σας δώσω. Δεν πρόκειται τοτό να σας φανή παράδεισο. —Μου φαίνεται και μω παρα-φαίνεται παράδεισο! Δεν κατα-φύνα να ένοήσε την αίσια.

—Υστερα απ' αυτό που έκά-νατε:

Τιμώρησα άπλω ένα κήνος, που χρειάζονταν, άσφαλός, πολύ ασυμπρότερη τιμωρία. "Αν όμως έγω ή έξηγηση δεν σας φθάνει, έγω να σας παρουσιάσω κι' άλλο κήνος τίτλους που φαντάζομαι ότι θα κάνουν έντιμους σ' όλους έ-σας."

Από την μεγάλη του άναγκη-ση ήταν έτοιμος ν' άποκαλύψει την πραγματική του ταυτότητα, να

σπλωμένα στο Ρόμπελ. Τι θα έκα-νε, λοιπόν, αυτός που ήταν συνι-θισμένος να τρομοκρατεί τους κα-τωτέρους του, τώρα που κάποιος τον είχε προκαλέσει μπροστά τους;

—"Η αντίδρασίς τ'ν ήταν αυτή, που όλοι έσπανάζοντο. Μ' όλη του τη δύναμη κατέβασε μιά γροθιά στο πρόσωπο του άναγώνιστου του. Μά ή γροθιά του έπεσε στο κενό. 'Ο Τζάκ είχε σκύει προς τα πλάγια χωρίς καν να κουνήθι ά-πο τη θέσι του, κι έτσι την είχε άποφύγει. 'Η άπάντησίς του δεν άόρησε. Με μιά τρικλοποδιά έ-στειλε τον Ρόμπελ μπρόμια με-σα σε λώσες."

—Ο Στάνευ και μερικοί άλλοι έλ-γαν όρμησε να γωρίσουν τους άν-

φεντικό, επί τέλους, κι' αυτός σαν άφεντικό εκεί μέσα, να κάμνη αυ-τόν τον Στάνευ και να διώξη τον κατώτερο του, τώρα που κάποιος τον είχε προκαλέσει μπροστά τους."

—"Τί άπείγνε, λοιπόν; έρώτησε. 'Ο Τζάκ έγινε από τό γραφείο. —Τι άπείγνε, λοιπόν; έρώτησε. 'Ο Τζάκ έπανάλεξε τη συ-ζήτηση που είχε με τον Στάνευ. —Πάμε, λοιπόν, να έτοιμα-σθούμε."

—"Αφού έτοιμασαν μερικές προ-μήθειες για το δρόμο και εξέτα-σαν προσεκτικά τα όπλα και τα φυσίγγια τους, διευθύνθηκαν προς το σταύλο για να εξέτασουν αν τ'

λεπτομερώς τον δρόμο που πρό-πει ν' άκολουθήσωμε..."

—Ναί... ναί... θα σας έξηγήσω. Είδοποιήστε το φίλο σας να έτοι-μασθί κι' αυτός, γιατί είνε προ-τιμότερο να πάτε κι' οι δυο μαζί. Έγώ μιά στιγμή τώρα θα γρά-φω τό γράμμα."

—"Ο Τζάκ έγινε από τό γραφείο. —Τι άπείγνε, λοιπόν; έρώτησε. 'Ο Τζάκ έπανάλεξε τη συ-ζήτηση που είχε με τον Στάνευ. —Πάμε, λοιπόν, να έτοιμα-σθούμε."

—"Αφού έτοιμασαν μερικές προ-μήθειες για το δρόμο και εξέτα-σαν προσεκτικά τα όπλα και τα φυσίγγια τους, διευθύνθηκαν προς το σταύλο για να εξέτασουν αν τ'

λεπτομερώς τον δρόμο που πρό-πει ν' άκολουθήσωμε..."

—Ναί... ναί... θα σας έξηγήσω. Είδοποιήστε το φίλο σας να έτοι-μασθί κι' αυτός, γιατί είνε προ-τιμότερο να πάτε κι' οι δυο μαζί. Έγώ μιά στιγμή τώρα θα γρά-φω τό γράμμα."

—"Ο Τζάκ έγινε από τό γραφείο. —Τι άπείγνε, λοιπόν; έρώτησε. 'Ο Τζάκ έπανάλεξε τη συ-ζήτηση που είχε με τον Στάνευ. —Πάμε, λοιπόν, να έτοιμα-σθούμε."

—"Αφού έτοιμασαν μερικές προ-μήθειες για το δρόμο και εξέτα-σαν προσεκτικά τα όπλα και τα φυσίγγια τους, διευθύνθηκαν προς το σταύλο για να εξέτασουν αν τ'

λεπτομερώς τον δρόμο που πρό-πει ν' άκολουθήσωμε..."

—Ναί... ναί... θα σας έξηγήσω. Είδοποιήστε το φίλο σας να έτοι-μασθί κι' αυτός, γιατί είνε προ-τιμότερο να πάτε κι' οι δυο μαζί. Έγώ μιά στιγμή τώρα θα γρά-φω τό γράμμα."

—"Ο Τζάκ έγινε από τό γραφείο. —Τι άπείγνε, λοιπόν; έρώτησε. 'Ο Τζάκ έπανάλεξε τη συ-ζήτηση που είχε με τον Στάνευ. —Πάμε, λοιπόν, να έτοιμα-σθούμε."

—"Αφού έτοιμασαν μερικές προ-μήθειες για το δρόμο και εξέτα-σαν προσεκτικά τα όπλα και τα φυσίγγια τους, διευθύνθηκαν προς το σταύλο για να εξέτασουν αν τ'

λεπτομερώς τον δρόμο που πρό-πει ν' άκολουθήσωμε..."

—Ναί... ναί... θα σας έξηγήσω. Είδοποιήστε το φίλο σας να έτοι-μασθί κι' αυτός, γιατί είνε προ-τιμότερο να πάτε κι' οι δυο μαζί. Έγώ μιά στιγμή τώρα θα γρά-φω τό γράμμα."

—"Ο Τζάκ έγινε από τό γραφείο. —Τι άπείγνε, λοιπόν; έρώτησε. 'Ο Τζάκ έπανάλεξε τη συ-ζήτηση που είχε με τον Στάνευ. —Πάμε, λοιπόν, να έτοιμα-σθούμε."

—"Αφού έτοιμασαν μερικές προ-μήθειες για το δρόμο και εξέτα-σαν προσεκτικά τα όπλα και τα φυσίγγια τους, διευθύνθηκαν προς το σταύλο για να εξέτασουν αν τ'

λεπτομερώς τον δρόμο που πρό-πει ν' άκολουθήσωμε..."

—Ναί... ναί... θα σας έξηγήσω. Είδοποιήστε το φίλο σας να έτοι-μασθί κι' αυτός, γιατί είνε προ-τιμότερο να πάτε κι' οι δυο μαζί. Έγώ μιά στιγμή τώρα θα γρά-φω τό γράμμα."

—"Ο Τζάκ έγινε από τό γραφείο. —Τι άπείγνε, λοιπόν; έρώτησε. 'Ο Τζάκ έπανάλεξε τη συ-ζήτηση που είχε με τον Στάνευ. —Πάμε, λοιπόν, να έτοιμα-σθούμε."

—"Αφού έτοιμασαν μερικές προ-μήθειες για το δρόμο και εξέτα-σαν προσεκτικά τα όπλα και τα φυσίγγια τους, διευθύνθηκαν προς το σταύλο για να εξέτασουν αν τ'

—Λες να ξέρουν ποιο είμαστε; Έκανε ο Τζάκ σουρώνοντας τα φρύ-δια του. Και τούτοι δώ οι προκομ-μένοι για να μάς ξεφορτωθούν, λές να γυρεύουν τρόπο να μάς δο-λοφονήσουν;

—Μου φαίνεται, δά, πως είνε ά-νοι να κάνουν κάθε παληαφω-πία, κάθε κακογύρισμα, ειπε ο Σάμι.

—"Ω, ναί, τό έξρω, κύριοι, έπι-θεαίωσε ή 'Έλλην. Για όνομα του Θεού, άκούστε, από τό όπιο είχαν ελπία. Μπορεί να είμαι μικρή στα χρόνια, μά ή κακοπείρα από τό-νον καιρό μ' έχει κάνει να σκέπτο-μαι σαν μεγάλος άνθρωπος."

—"Ας άκούσωμε, λοιπόν, άν πάντωση ο Τζάκ. Κι' ένοιωσ σου, θα έλθι ημέρα που θα σου άπο-δείξωμε κι' έμεις την ευγνωμοσύ-νη μας."

—"Ας άκούσωμε, λοιπόν, άν πάντωση ο Τζάκ. Κι' ένοιωσ σου, θα έλθι ημέρα που θα σου άπο-δείξωμε κι' έμεις την ευγνωμοσύ-νη μας."

—"Ας άκούσωμε, λοιπόν, άν πάντωση ο Τζάκ. Κι' ένοιωσ σου, θα έλθι ημέρα που θα σου άπο-δείξωμε κι' έμεις την ευγνωμοσύ-νη μας."

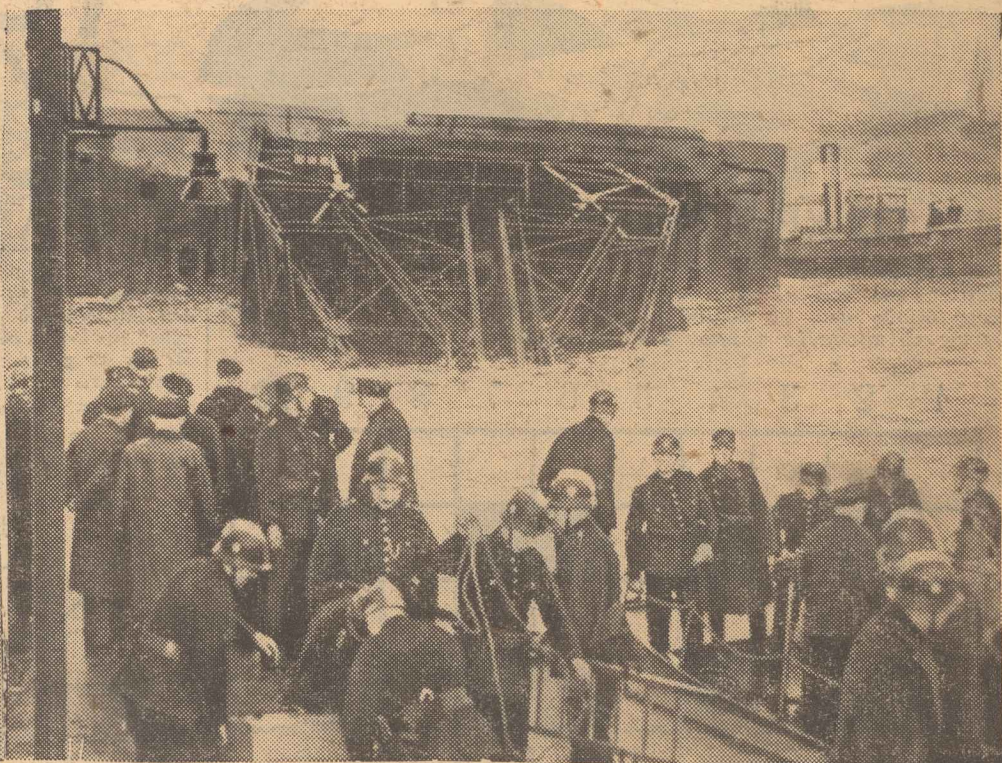
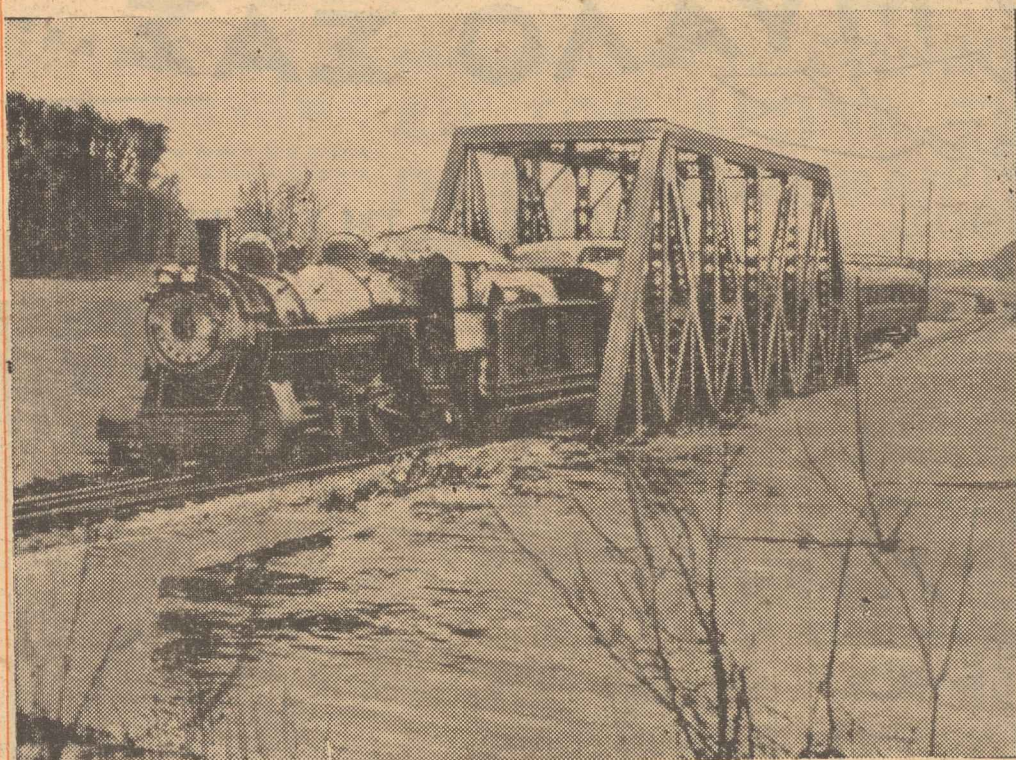
—"Ας άκούσωμε, λοιπόν, άν πάντωση ο Τζάκ. Κι' ένοιωσ σου, θα έλθι ημέρα που θα σου άπο-δείξωμε κι' έμεις την ευγνωμοσύ-νη μας."

—"Ας άκούσωμε, λοιπόν, άν πάντωση ο Τζάκ. Κι' ένοιωσ σου, θα έλθι ημέρα που θα σου άπο-δείξωμε κι' έμεις την ευγνωμοσύ-νη μας."

—"Ας άκούσωμε, λοιπόν, άν πάντωση ο Τζάκ. Κι' ένοιωσ σου, θα έλθι ημέρα που θα σου άπο-δείξωμε κι' έμεις την ευγνωμοσύ-νη μας."

—"Ας άκούσωμε, λοιπόν,

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΞΕΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΦΑΚΟΥ

Ἀριστερᾶ: Αἱ συνεχεῖς πτώσεις χιόνων τῶν τελευταίων ἑβδομάδων ἐπροκάλεσαν καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν μεγάλας πλημμύρας, ἰδίως εἰς τὴν Πολιτείαν Ἰλλινόα (νοτίως τοῦ Σικάγου) ὅπου εὐρίσκονται πολλοὶ ποταμοί. Εἰς τὴν εἰκόνα μας φαίνεται σιδηροδρομικὸς συρμὸς διερχόμενος ἀνωθεν τῆς γεφύρας τοῦ ποταμοῦ Κίκ-καποο Κρήκ (παραποτάμου τοῦ Ἰλλινόα). **Δεξιᾶ:** Μία εἰκὼν ἀπὸ τὰς προσπάθειάς τῶν πυροσβεστῶν τοῦ Ἀμβούργου πρὸς διάσωσιν ἐνὸς ἀνθρακείου πλοίου εἰς τὸν ποταμὸν Ἐλμπ, τὸ ὅποιον ἀνετράπη κατόπιν αἰφνιδίας θυέλλης. Δύο ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος ἐπνίγησαν

Ἀριστερᾶ: Πρὸ τοῦ καταστολιστοῦ καὶ φωταγωγημένου βασιλικοῦ ἀνακτόρου τοῦ Ἀμστερνταμ, ἐνθουσιῶδες πλῆθος ἀναμένει διὰ νὰ ζητώκραυγάσῃ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν ἐπὶ τῷ εὐτυχῇ γεγονότι τῆς γεννήσεως τῆς μικρᾶς ἐπιδόξου διαδόχου τοῦ Θρόνου. **Δεξιᾶ:** Ἀπὸ τὰς ἐορτάς τῆς Ἀλβανίας ἐπὶ τῇ 25ετηροίᾳ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς: Ὁ βασιλεὺς Ἀχμετ Ζόγου (δεξιᾶ) μετὰ τῶν ἐπισήμων παρακολουθεῖ μίαν μεγάλην στρατιωτικὴν παρέλασιν

Ἀριστερᾶ: Ἐνας νέος βηματισμὸς παρελάσεως ἐπεβλήθη εἰς τὸν Ἰταλικὸν στρατὸν ὑπὸ τοῦ Μουσσολίνι, ὁ ὁποῖος τὸν ὠνόμασε «Ρωμαϊκὸν βῆμα». Οἱ στρατιῶται βαδίζουν μὲ τεντωμένο γόνατον ἀνυψώνοντες τὸ πόδι, ὅπως κατὰ τὸν Γερμανικὸν βηματισμὸν παρελάσεως. **Δεξιᾶ:** Τὸ πλήρωμα τῆς «Γερμανίας» καὶ τῶν τεσσάρων τορπιλοβόλων τὰ ὅποια τὴν συνοδεύουν καὶ ἔχουν ἀγκυροβολήσει κατ' αὐτὰς εἰς τὸν λιμένα τῆς Κάετα, ἐπεσκέφθησαν τὴν τέως Αἰθιοπικὴν πρωτεύουσιν ὅπου τοὺς ἐπεφύλασσετο ἐγκάρδιος ὑποδοχὴ. Εἰς τὴν εἰκόνα μας φαίνονται οἱ Γερμανοὶ ναῦται παρὰ τὸ μνημεῖον τοῦ Λέοντος τοῦ Ἰούδα ἐκ τῆς Ἀδδῆς Ἀμπέμπα